

Arrest

nr. 201 971 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YILMAZ
Clarissenstraat 35
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X en die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. YILMAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekende brief van 9 augustus 2017 dient de verzoekende partij, vertegenwoordigd door haar ouders, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 oktober 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 12 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.08.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

[K.M.] [R.R.: ...] geboren te [...] op 21.02.1971

[K.S.] [R.R.: ...] geboren te [...] op 07.08.1975

+ kind

[K.E.] [R.R.: ...] geboren te [...] op 20.01.2001

Nationaliteit: Macedonië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.10.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.2. Eveneens op 11 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij en haar ouders. Deze beslissingen, die samen met de eerste bestreden beslissing zijn betekend en eveneens worden aangevochten, zijn gemotiveerd als volgt:

“[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 09.01.2012 diende hij echter een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in, die op 13.02.2014 negatief werd afgesloten. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.07.2014, aan betrokkene betekend op 15.07.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Dit houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide. In casu werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor zover dit door de verzoekende partij, vertegenwoordigd door haar ouders, werd ingediend, en niet voor zover dit door de ouders van de verzoekende partij in eigen naam werd ingediend. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zelf het vereiste belang of de vereiste hoedanigheid heeft bij het aanvechten van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, voor zover deze niet aan haar, maar aan haar ouders zijn gericht. Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nr. 137). Specifiek wat de betreden bevelen om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep dan ook enkel ontvankelijk voor zover de verzoekende partij zelf het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsbeslissing, niet voor zover het is gericht tegen de beslissingen waarbij de ouders van de verzoekende partij worden bevolen het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het middel toe als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

In de motivering van de arts-adviseur wordt een milde vorm van hyper-Igd-syndroom weerhouden. Het is niet duidelijk op basis van welke concrete elementen de arts-adviseur tot deze conclusie komt.

Volgens het medisch getuigschrift lijdt verzoeker aan een ernstige vorm van hyper-Igd-syndroom dat levenslang moet behandeld worden.

Bijgevolg baseerde verweerder zich op onvolledig weergegeven feitelijkeheden om een beslissing te nemen.

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en is gebaseerd op onjuistheden op basis waarvan de verblijfsmachtiging van verzoeker wordt ingetrokken.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldigwijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Verzoeker dient vast te stellen dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met name de noodzakelijke medicamenten die verzoekende partij dient te nemen. De arts stelt dat er geen noodzaak is aan orale middelen, enkel dat hij veel dient te drinken. Het is voor de verzoekers niet duidelijk op basis van welke elementen de arts tot deze conclusie komt.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de vereiste medische behandelingen, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Zij stelt als volgt:

“Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé-leven, geschonden wordt en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekers verblijven ruim zeven jaar in België en hebben goede sociale, affectieve en relationele banden met hun kennissen, vrienden en familie die eveneens op legale wijze in België verblijven.

Verzoekers hebben een hechte band met zijn familie hier in België en dit terwijl verzoekers geen familiale, culturele of sociale banden hebben in Macedonië.

Omwille deze redenen hebben verzoekers angst voor terugkeer naar Macedonië.

Het centrum van de belangen van verzoekende partij is duidelijk en evident in België is gelegen gezien zijn naaste familieleden in België verblijft. Dat hij in Macedonië geen familie meer heeft. Dat verzoekende partij van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

[E.K.] heeft te kampen met ernstige medische problemen, zijnde hyper IgD syndroom met persisterende koortsaanvallen, veel last van nachtelijke pijnen, angstaanvallen.

Daarnaast heeft hij last van posttraumatische stress-stoornis , ernstig , met perioden van depersonalisatie, derealisatie en pre-psychotische toestanden. Deze zijn het gevolg van zijn traumatische ervaringen als Rom –zigeuner, die hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst.

Het is zeer waarschijnlijk dat indien het betrokken minderjarige het grondgebied moet verlaten om terug te keren naar zijn land van herkomst dit duidelijk de posttraumatische stress-stoornissen zal verergeren daar de bron van het onheil zich situeert in het land van herkomst.

Als gevolg van de buikklachten en de andere klachten kan de minderjarige zoon zich niet buitenshuis begeven. Hij is zelfs moeten stoppen met school. Op heden stelt de school voor om een huisonderwijs te organiseren, specifiek bestemd op de talenten en de vaardigheden van verzoeker.

Deze ziekte is erg zeldzaam en is niet in elke land gekend. Er zijn veel landen die deze ziekte niet erkennen/ herkennen en bijgevolg ook niet de nodige behandeling kunnen aanreiken.

Zo is deze ziekte in de herkomstland van verzoeker, nl. Macedonië niet bekend. Des te meer laten de medische voorzieningen in Macedonië te wensen over en zijn niet te vergelijken met de medische zorg zoals wij die in België kennen.

De geneesheren zullen de nodige en aangepaste behandeling die de ziekte vereist niet kunnen toedienen aan verzoeker.

Artsen in België geloven in een oplossing. Een aangepaste en adequate behandeling is heel belangrijk en is vereist om achteruitgang te voorkomen. Fijn afstellen van de ziekte vergt een heel wat ervaring van de arts.

Het leven van verzoeker is uitzichtloos. Ook voor de ouders is dit enorm zwaar. Een kind met Hyper IgD syndroom brengt veel verdriet en intensieve zorg met zich mee.

Verzoeker heeft ongeveer sedert 2012 te kampen met deze ernstige aandoening en is in behandeling bij Dr. L. [C.] en Dr. [J.] (zie verslag dd. 25/07/2017, 4/08/2017)

Dat desbetreffend een deskundige geneesheer mag worden aangesteld om de ziekte-toestand van verzoeker te verifiëren.

Dat verzoeker een actueel en gedetailleerd medisch getuigschrift toevoegt, ingevuld door een gespecialiseerd geneesheer- dr. L. [C.] , dewelke verzoeker behandelt voor zijn aandoeningen.

Om deze redenen is het bijgevolg onmogelijk/ bijzonder moeilijk voor verzoeker om zich naar zijn herkomstland te verplaatsen.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersend sanitaire en sociale situatie in het land van herkomst, houdt voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de betekenis van art. 9 ter van de wet van 15.12.1980.

Stopzetting van de behandeling zou fataal zijn voor verzoeker. De nodige medische begeleiding die verzoeker in België krijgt, kan hij onmogelijk krijgen in zijn land van herkomst.

Behandeling in thuisland is dermate verschillend van deze in België dat er sprake is van mensonterende situaties.

Het lot van de ouders van de minderjarige verzoeker is hiermee onlosmakelijk verbonden aangezien verzoeker onmogelijk alleen zonder zijn ouders kan worden achtergelaten.

De minderjarige verzoeker is ook volledig afhankelijk van zijn omgeving. Hij heeft constante zorg nodig. De minderjarige verzoeker kan deze begeleiding nooit krijgen in zijn land van herkomst, men heeft hier niet de middelen voor.

Een terugkeer naar zijn herkomstland zou nefast zijn voor het opzichzelf reeds ernstig ziektebeeld.

Dat indien verzoeker dient teruggestuurd te worden zulks eveneens een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM.

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoeker zijn leven en zijn fysieke integriteit.

De bestreden beslissing houdt een onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 3 en 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aannemelijk."

3.2.1. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

3.2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er – verwijzend naar een medisch advies dat een arts-adviseur op 11 oktober 2017 uitbracht over de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij – gemotiveerd dat uit het voorgelegd medische dossier blijkt dat de verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit en zij kennelijk evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Het medisch advies waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen en dat de verzoekende partij onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis is gebracht, moet worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De motivering in het medisch advies moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mr. [K.E.] in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.08.2017.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 04/08/2017 van Dr. [L.C.] (huisarts) en 08/05/2013 van Dr. [R.J.] (kinderreumatoloog), en de medische stukken d.d. 04/08/2017 van Dr. [L.C.], 21/05/2013

en 21/03/2013 van Dr. [R.J.], 10/02/2014 (laboresultaten) en 02/10/2012 van Dr. [E.D.G.] (orthopedist) weerhoud ik dat het gaat om een jongen van 16 jaar die platvoeten had, waarvoor in 2012 steunzolen werden voorgeschreven en die lijdt aan de milde vorm van een aangeboren afwijking, het hyper-IgD-syndroom (zonder afwijking in het mevalonzuurmetabolisme), gekenmerkt door koortsaanvallen om de 4 tot 6 weken gedurende 3 tot 7 dagen afnemend in frequentie met het ouder worden en waarvoor geen causale behandeling bestaat (<https://www.ntvg.nl/artikelen/periodieke-koorts-door-hyper-igd-syndroom/volledig>; <https://rarediseases.info.nih.gov/diseases/2788/hyper-igd-syndrome>). Een koortsaanval dient conservatief behandeld te worden: geen orale middelen, veel drinken. Het artikel in bijlage vermeldt expliciet dat colchicine, corticosteroiden en antipyretica niet effectief bleken als behandeling. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De arts-adviseur geeft aldus een overzicht van de voorgelegde medische stukken en vat de actuele gezondheidstoestand samen. Zij stelt vast dat de verzoekende partij enerzijds platvoeten heeft waarvoor in 2012 steunzolen werden voorgeschreven en anderzijds lijdt aan de milde vorm van een aangeboren afwijking, het hyper-IgD-syndroom (zonder afwijking in het mevalonzuurmetabolisme). De arts-adviseur zet uiteen dat deze laatste aandoening wordt gekenmerkt door koortsaanvallen om de vier tot zes weken, en dit gedurende drie tot zeven dagen, die in frequentie afnemen met het ouder worden. Zij stelt – onder verwijzing ook naar een tweetal webpagina's – vast dat voor deze aandoening geen causale behandeling bestaat, dat een koortsaanval conservatief dient te worden behandeld, oftewel zonder orale middelen te nemen en door veel te drinken, en dat colchicine, corticosteroiden en antipyretica niet effectief zijn gebleken als behandeling. De arts-adviseur is om deze redenen van oordeel dat kennelijk geen ziekte voorligt zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de arts-adviseur in haar advies spreekt van een milde vorm van het hyper-IgD-syndroom. Uit het medisch advies blijkt evenwel op duidelijke wijze dat de arts-adviseur hiervoor verwijst naar de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken, waar zij uiteraard kennis van heeft. Ook volgt uit de voormelde motivering dat de arts-adviseur op voldoende duidelijke en concrete wijze heeft toegelicht waarom volgens haar de medicatie die de verzoekende partij door haar behandelende arts krijgt voorgeschreven volgens haar niet noodzakelijk is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling. Zo wijst zij erop dat voor deze aandoening geen causale behandeling bestaat, dat een koortsaanval conservatief dient te worden behandeld, oftewel zonder orale middelen te nemen en door veel te drinken, en dat colchicine, corticosteroiden en antipyretica niet effectief zijn gebleken als behandeling. Zij heeft hierbij ook verwezen naar een tweetal artikelen die handelen over de aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar stelling dat de voorziene motivering vaag of summier is of hierin de feitelijke en juridische overwegingen niet worden weergegeven. Zij maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet toelaat toe te begrijpen hoe en op basis van welke gegevens de arts-adviseur is gekomen tot haar vaststellingen. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat de motieven van de motieven van een beslissing zouden moeten worden gegeven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Ook in de bestreden beslissing waarbij de verzoekende partij, samen met haar moeder, wordt bevolen om het grondgebied te verlaten kunnen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Deze beslissing geeft aan te zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat de verzoekende partij (en haar moeder) langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, in het Rijk verblijven. Er wordt hierbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet tijdig gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2014, betekend op 15 juli 2014. De verzoekende partij maakt andermaal niet aannemelijk dat deze voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden verder:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

Concreet houdt artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Een eenvoudige lezing van het medisch advies leert dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met het ingeroepen hyper-IgD-syndroom en de verschillende hieromtrent voorgelegde medische stukken.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat de arts-adviseur ten onrechte spreekt over een milde vorm van het hyper-IgD-syndroom, stelt de Raad vast dat in het standaard medisch getuigschrift van 8 mei 2013 – zoals dit door haar werd gevoegd bij de aanvraag – wordt gesproken van “*Hyper IgD syndroom (MAPS – milde vorm)*”. Gelet op deze vermelding in een door haarzelf voorgelegd medisch stuk en waar zij daarnaast in gebreke blijft de concrete medische vaststellingen te duiden waaruit alsnog een ernstige vorm van dit syndroom blijkt, toont de verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur zich heeft gesteund op incorrecte feitelijke gegevens.

De verzoekende partij betoogt dat haar leven of fysieke integriteit in gevaar is als gevolg van deze aandoening. De Raad herhaalt evenwel dat dit toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering, die niet wordt onderbouwd aan de hand van enige concrete medische vaststelling in deze zin.

Wat vervolgens de vraag betreft of een aandoening voorligt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de arts-adviseur geen rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat haar behandelende arts voor haar aandoening medicijnen voorschreef. Een eenvoudige lezing van het medisch advies leert dat de arts-adviseur hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden. Zij gaf op duidelijke wijze aan dat volgens haar deze medicatie niet essentieel of noodzakelijk is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling. Zo motiveerde zij dat voor het hyper-IgD-syndroom geen causale behandeling bestaat, dat een koortsaanval conservatief dient te worden behandeld, oftewel “*geen orale middelen, veel drinken*”, en dat colchicine, corticosteroiden en antipyretica niet effectief zijn gebleken als behandeling. Ter ondersteuning van haar beoordeling verwees zij naar twee webpagina's.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij dan ook niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de arts-adviseur niet concreet zou hebben toegelicht om welke redenen zij de door de behandelende arts voorgeschreven medicatie niet essentieel of noodzakelijk acht. Zij gaat met haar betoog ook volledig voorbij aan de webpagina's waarnaar de arts-adviseur heeft verwezen ter ondersteuning van haar beoordeling.

Uit de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde vrije appreciatiebevoegdheid van de arts-adviseur volgt bovendien dat waar het advies zelf is gemotiveerd, hetgeen in casu kan worden aangenomen, de arts-adviseur er niet toe kan worden verplicht de beweegredenen voor die motieven te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid, voor zover zij niet meent dat het nodig is een beroep te doen op deskundigen (RvS 20 april 2017, nr. 237.959).

Er moet ook worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht, dit niet impliceert dat de door verwerende partij aangestelde arts-adviseur, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst, hij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de arts-adviseur wordt gehanteerd is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de arts-adviseur oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De verzoekende partij toont, door het louter in vraag stellen van de visie van de arts-adviseur of het herhalen van het gegeven dat haar behandelde arts een (medicamenteuze) behandeling voorschreef, niet aan dat de arts-adviseur enig dienstig stuk of gegeven ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten en evenmin dat deze niet op basis van een correcte feitenvinding en een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde medische overtuigingsstukken tot haar standpunt is gekomen dat het ingeroepen hyper-IgD-syndroom kennelijk geen aandoening is zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat een stopzetting van de behandeling “*fataal*” zal zijn, kan zulks niet worden gelezen in de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken. Zij

onderbouwt haar betoog op dit punt ook niet met enige concrete medische vaststelling. Dit betoog kan dan ook niet worden aangenomen. De Raad benadrukt verder ook dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de (medische) beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De verzoekende partij verwijst verder naar buik- en andere klachten waardoor zij zich niet buitenshuis kan begeven en is moeten stoppen met school. In de ter staving van de thans voorliggende verblijfsaanvraag voorgelegde (medische) stukken kunnen evenwel geen vermeldingen in deze zin worden gelezen. De huisarts geeft hoogstens aan dat de verzoekende partij niet alleen naar buiten kan, hetgeen niet hetzelfde is als het zich in zijn geheel niet buitenshuis kunnen begeven. Dit stuk werd, zo volgt uit een eenvoudige lezing van het advies van de arts-adviseur, wel degelijk in rekening genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij of de arts-adviseur kennis had of diende te hebben van de door haar thans aangehaalde vermeldingen en bijgevolg evenmin dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Waar de verzoekende partij daarnaast nog wijst op een continue zorg die zij behoeft, merkt de Raad op dat de ter staving van de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschriften – wat het hyper-IgD-syndroom betreft – enkel melding maken van een medicamenteuze behandeling. Overige medische behandelingen worden niet vermeld. Evenmin werd aangeduid dat mantelzorg op medische gronden is vereist. De verzoekende partij overtuigt aldus niet dat enige voor deze aandoening noodzakelijke medische zorg ten onrechte niet in rekening is gebracht. Daarenboven toont zij ook niet aan dat haar ouders niet in staat zijn de eventuele bijkomende zorgen voor haar (verder) te dragen.

Indien een arts-adviseur oordeelt dat het ontbreken van een adequate behandeling van een door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen, dan dient zij zich logischerwijze niet meer uit te spreken omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. In casu weerlegt de verzoekende partij de vaststelling van de arts-adviseur niet dat een verdere (medicamenteuze) behandeling van de aandoening niet essentieel of noodzakelijk is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling, waardoor niet blijkt dat het betoog van de verzoekende partij dat een verderzetting van de behandeling in het herkomstland niet mogelijk zou zijn, in casu dienstig is.

De verzoekende partij geeft aan dat de arts-adviseur een “deskundige geneesheer” had kunnen aanstellen om haar ziekte-toestand te verifiëren. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel uitdrukkelijk dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een arts-adviseur. Deze bepaling voorziet enkel in een mogelijkheid voor de arts-adviseur om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken (zie in die zin ook de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35: “De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.”*). De keuze om een beroep te doen op een deskundige of de vreemdeling te onderzoeken, behoort tot de autonome appreciatie van de arts-adviseur. Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies of onderzoek een onderbouwd advies kan geven. De arts-adviseur dient ook niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de arts-adviseur, gelet op de medische stukken die zij heeft voorgelegd, niet voldoende zou zijn geïnformeerd om tot een gefundeerd advies te kunnen komen.

De verzoekende partij voert ten slotte aan dat zij ook lijdt aan een posttraumatische stressstoornis. In de bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschriften wordt echter, onder de vraagstelling “B/

Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend", geen melding gemaakt van een dergelijke aandoening. Nu niet blijkt dat deze aandoening ter ondersteuning van de aanvraag werd ingeroepen, of dat een dergelijke diagnose reeds werd gesteld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen of hieromtrent op dat ogenblik reeds gegevens voorlagen, blijkt niet dat hiermee rekening kon of diende te worden gehouden bij het opstellen van het medisch advies en het nemen van de bestreden beslissingen. De medische stukken die hieromtrent voorhanden zijn in het administratief dossier dateren alle van na het nemen van de bestreden beslissingen en kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in het kader van huidig annulatieberoep.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"[n]iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en ernstig zieke vreemdelingen verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Meer concreet heeft het EHRM de hoge drempel verder toegelicht die stelt dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit dit arrest blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds.

In casu toont de verzoekende partij een dergelijke uitzonderlijke situatie niet aan. Zij toont niet aan dat haar leven of fysieke integriteit in imminent gevaar is, of zij in een onmogelijkheid verkeert om te reizen. Enige medische vaststelling in deze zin blijkt niet. De verzoekende partij betoogt thans zich niet buitenshuis te kunnen begeven, maar een dergelijke gegeven lag niet voor bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij laat ook na ter staving van deze bewering te verwijzen naar enige concrete medische vaststelling. Ook het administratief dossier bevat geen duidelijke medische vaststelling dat de verzoekende partij niet kan reizen. Het hyper-IgD-syndroom waaraan de verzoekende partij lijdt, waarvan de voorgelegde stukken aangeven dat de klachten reeds begonnen toen zij één jaar was, verhinderden haar ook niet om naar België te reizen. Daarnaast maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de arts-adviseur ten onrechte heeft geoordeeld dat een verdere medische/medicamenteuze behandeling van haar hyper-IgD-syndroom niet essentieel of noodzakelijk is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling. Er werd ook reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar ouders niet in staat zijn de eventuele bijkomende zorgen voor haar (verder) te dragen. Waar de verzoekende partij thans nog betoogt dat zij is moeten stoppen met school en thuisonderwijs wordt overwogen, dringt andermaal de vaststelling zich op dat niet blijkt dat het bestuur kennis had van een dergelijk gegeven bij het nemen van de bestreden beslissingen. Aan de hand van dit betoog wordt andermaal ook nog geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen aangetoond bij terugkeer naar het herkomstland. Er ligt geen begin van bewijs voor dat een gepaste scholing of thuisonderwijs in het herkomstland dan niet mogelijk is. De verzoekende partij wijst er verder nog op ook te lijden aan een posttraumatische stressstoornis, maar de medische stukken hierover

dateren alle van na het nemen van de bestreden beslissingen en er blijkt niet dat een dergelijke diagnose reeds werd gesteld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, zodat niet blijkt dat zij dienstig hiernaar kan verwijzen om te stellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partij andermaal geen begin van bewijs voorlegt dat een verderzetting van de behandeling voor deze aandoening dan niet mogelijk is in het herkomstland. Zij beperkt zich tot loutere beweringen dat dit niet mogelijk zou zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat het trauma zich situeert in het herkomstland en dat om deze reden deze aandoening zal verergeren bij terugkeer naar dit land, leest de Raad in de betreffende medische stukken dat de PTSD slechts een aanvang zou hebben genomen in 2012 na fysieke mishandeling van de vader en andere leden van het gezin in België. Er wordt weliswaar ook melding gemaakt van traumatische ervaringen als Rom-zigeuner in het herkomstland, maar er blijkt niet dat deze op zich hebben geleid tot de PTSD en hierover worden ook geen verdere concrete gegevens verstrekt. De behandelde psychiater geeft zelf ook aan dat tot 2011-2012 er geen noemenswaardige medische problemen zijn te signaleren wat de verzoekende partij betreft. Om deze redenen wordt dit betoog niet aanvaard.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

3.2.6. De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van haar recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt allereerst op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, maar enkel een antwoord op een aanvraag van de verzoekende partij en haar ouders waarbij deze verzochten om te worden gemachtigd tot een verblijf in België omwille van de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet voorzien dat er bij de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op medische gronden rekening dient te worden gehouden met het privé- en gezinsleven. De Raad ziet dan ook niet in hoe de eerste bestreden beslissing in strijd kan komen met artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij licht dit ook niet toe.

Waar de verzoekende partij, net als haar ouders, wordt bevolen het Schengengrondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende. De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift eerst een theoretische uiteenzetting en stelt daarna dat zij reeds zeven jaar in België verblijft, dat zij goede sociale, affectieve en relationele banden heeft met *“kennissen, vrienden en familie die eve[ne]ns op legale wijze in België verblijven”*, dat zij geen familiale, culturele of sociale banden heeft met Macedonië en dat het centrum van haar belangen in België ligt.

De Raad benadrukt dat alle gezinsleden, met name de verzoekende partij en haar ouders, onder bevel staan om het Schengengrondgebied te verlaten, waardoor er geen sprake is van een scheiding van het gezin. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die erop wijzen dat een verderzetting van het gezinsleven niet in redelijkheid mogelijk is in het herkomstland. Een louter algemene bewering geen enkele band meer te hebben met het herkomstland of in dit land te vrezen voor discriminatie kan in dit verband ook niet volstaan. Hiertoe wordt geen begin van bewijs en evenmin een concrete, overtuigende uiteenzetting naar voor gebracht. De verzoekende partij geeft zelf ook aan dat zij reeds ongeveer tien jaar heeft verbleven in haar herkomstland, waar zij stelt in 2011 naar België te zijn gekomen, zodat kan worden aangenomen dat zij in zekere mate vertrouwd is met de taal en gewoonten in het herkomstland. Haar ouders kunnen haar ook bijstaan bij een terugkeer. Voor zover zij in dit verband verwijst naar haar medische problemen, wordt verwezen naar voorgaande bespreking. De

verzoekende partij maakt dan ook geen schending van haar recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij ook voorhoudt in België familieleden te hebben die hier legaal verblijven, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij nalaat zulks aan te tonen. In geen geval blijkt dat er dan sprake is van een specifieke afhankelijkheidsband die is vereist opdat er sprake is van een beschermenswaardige familieband of zelfs maar van een hechte band met dit familielid.

Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM het begrip '*privéleven*', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd, niet definieert. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het uiten van algemene beweringen hier een privéleven te hebben opgebouwd, zonder evenwel concreet te duiden waaruit dit ingeroepen privéleven dan precies bestaat. Hiertoe wordt niet de minste concrete poging ondernomen. Zij overtuigt aldus niet dat er sprake is van duurzame sociale of andere banden of een privéleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, en zelfs indien alsnog enig privéleven moet worden aangenomen, heeft de verzoekende partij geen verblijfsrecht dat wordt afgenomen/ingetrokken, waardoor zij zich bevindt in een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, zoals in casu, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld: EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09). De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de voorgehouden contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was of diende te zijn van deze (bondig verwoorde) elementen van een privéleven. Zij brengt geen concrete argumenten aan die kunnen wijzen op een disproportionaliteit tussen haar belangen en het algemene belang dat is gebaat bij een strikte toepassing van de verblijfsreglementering en waarvan de verwerende partij kennis kon hebben bij het nemen van de bestreden beslissingen maar waarmee zij ten onrechte geen rekening hield. Zij toont niet aan dat het leiden van een privéleven niet in redelijkheid mogelijk is in het herkomstland. Hiervoor wordt verwezen naar de overwegingen op dit punt wat het gezinsleven betreft. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), zodat de verzoekende partij ook niet kan voorhouden als zou de verwerende partij geen enkel voordeel hebben bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.2.7. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt en uit deze verdragsbepaling geen

recht op verblijf voor de verzoekende partij kan worden afgeleid, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.8. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS